

At det kan være et mål i sig selv for Socialdemokratiet, forstår man måske godt, men jeg er helt uforstående over for, at Det Radikale Venstre og CD ønsker at være med til det. Derfor er jeg nødt til at sige afslutningsvis, at det for Venstre er helt afgørende, at der under udvalgsarbejdet bliver fundet en løsning på disse problemer.

Eva Møller (KF):

Det lovforslag, vi her har til behandling, er en revision af folkeoplysningsloven. Og da folkeoplysningsloven blev vedtaget, medens Poul Schlüter var statsminister, og dermed medens Det Konservative Folkeparti var regeringsparti, er det naturligvis klart, at vi i Det Konservative Folkeparti har megen sympati for folkeoplysningsloven. Vi finder, at det arbejde, der udføres i foreningerne og i oplysningsforbundene, er af stor værdi for børn og unge i Grundtvigs fædreland. Derfor kan vi naturligvis heller ikke umiddelbart være utilfredse med, at ministeren siger, at hovedprincipperne i den gamle lov bevares, og at balancen opretholdes – i hvert fald ikke hvis det var således, at det kun var balancen mellem hovedområderne, og hvis hovedprincipperne var, at der skulle gøres noget for det frivillige arbejde og for oplysningsforbundene.

Men når ministeren i lovforslagets bemærkninger taler om den eventuelle konkurrenceforvridning, synes jeg, det er stærke ord at læse. Vi ved jo alle sammen – i hvert fald vi, der beskæftiger os med området – at Konkurrencerådet har udtalt, at der er tale om konkurrenceforvridning. Så kan man altså efter min mening ikke tillade sig at sige »den eventuelle konkurrenceforvridning«, og vi finder, at der er sket et eller andet, som er helt forkert.

Da vi i 1990 behandlede folkeoplysningsloven, var vi opmærksomme på disse problemer, og vi troede, vi havde fundet en løsning. Nu har vi gennem 4 år set, at det har vi ikke, og så siger ministeren, at det er der ikke noget at gøre ved!

I Det Konservative Folkeparti ser vi anderledes på det. Vi ønskede i 1990 at løse disse problemer, og det gør vi også i 1994. Vi har den holdning, at hvor der er en vilje, er der også en vej, og vi ønsker under udvalgsarbejdet at finde vejen, så vi får ændret konkurrenceforvridningen.

Jeg vil gerne sige, at når jeg taler om konkurrenceforvridning, mener jeg konkurrenceforvridning i bred forstand, og når regeringen nu har været nødt til at opgive sit flagskib, refor-

men af efter- og voksenuddannelserne, kunne det jo være, at vi generelt kunne se på det hele, for vi ved jo udmærket godt, at også de foreninger, der er omfattet af folkeoplysningsloven, er udsat for konkurrenceforvridning fra erhvervsskoler, fra tekniske skoler, fra AMU-centre osv. Jeg taler slet ikke om, at hele sprogundervisningen, som oprindeligt blev varetaget af de folkeoplysende organisationer, nu stort set er flyttet over på VUC-centrene. Vi vil have løst dette problem!

Det var alt det negative, og jeg har valgt at starte sådan, fordi jeg så mange gange selv oplever, at man starter med at sige: Jeg vil gerne rose, og at der så kommer et men, og at mennet bruger al tiden. Nu har jeg valgt det omvendte, for jeg vil da gerne sige til ministeren, at der er en lang række ting, som vi er ganske enige i. Vi vil også gerne hjælpe til med at varetage de handicappedes forhold og sikre, at de bliver bedre. Vi troede sidste gang, at faktoren 3 var god nok. Det viser sig, at det var den ikke. Om 3,5 er det, vil vi undersøge under udvalgsarbejdet.

Vi er også tilfredse med de ændringer af teknisk art, der er. Men der er også nogle ting, som vi er lidt usikre eller måske meget usikre på. Jeg forstår således ikke baggrunden for, at ministeren nu siger, at der skal ydes aktivitetstilskud til alle over 60 år. Hvorfor ikke bruge de regler, vi i øvrigt kender i samfundet, og sige: Vi giver det til alle pensionister – og her kunne vi måske også inddrage de handicappede og give dem aktivitetstilskud – ganske uafhængigt af deres alder?

Jeg er også usikker på, om beløbet holder, og det samme gælder med hensyn til, om beløbet holder, når vi taler om, at der også skal gives lokaletilskud på oplysningsområdet. Jeg kan frygte, at de to beløb, de 10 og de 5 mio. kr., ikke holder stik, og at vi så opnår at støtte det arbejde, som reelt skal støttes, på væsentligt ringere måde. Men jeg vil under udvalgsarbejdet se på, hvordan det ligger med disse tal.

Vi er lidt kedde af, at 5 pct.-midlerne ikke automatisk bliver på området. Hvis man forestillede sig en kommune, som var meget fjendsk på området, kunne den jo afsætte 99 pct. – for det er jo blot en mindst 5 pct.-pulje – og konstatere, at den ikke var i stand til at bruge mere end de 10, og så lade de 89 pct. ende i kommunekassen. Jeg tror ikke, der er nogen, der gør sådan, men egentlig så vi gerne, at pengene blev inden for området. Men det er ikke noget kardinalpunkt; jeg nævner det blot.